

Νέον Φως, Τεύχος 1, Πύργος, 4 Οκτωβρίου 1898

☰ Κατηγορία: [Ελλαδική Αναρχική Ιστορία](#)

ΕΤΟΣ Α. ΕΝ ΠΥΡΓΩ ΤΗΝ 4 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1898
ΑΡΙΘ. 1

ΝΕΟΝ ΦΩΣ

Εφημερίς Κοινωνιολογική
Εβδομαδιαία

Όροι συνδρομής προπληρωτέας

Εσωτερικού

Ετήσια δρχ. 5 εξάμηνος 2,50

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Όροι συνδρομής προπληρωτέα

Εξωτερικού

Ετήσια φρ. χρσ. 7 εξάμηνος 3,50

ΤΟΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ

Πλήρης πόνου και οδύνης επί τη δυστυχία και αθλιότητα εν η ευρίσκεται σύμπας ο εργατικός κόσμος, συνεπώς και ο ημέτερος, ο την γλώσσα του Θρασυβούλου και Αριστογείτονος λαών, έμπλεως δε ανησύχου μερίμνης επί τοις επικειμένοις γεγονόσιν, άτινα εγκυμονεί η παρούσα τάξις πραγμάτων, και διακαούς πόθου όπως συντελέσωμεν εις την όσον ένεστι δι' ολιγωτέρων κινδύνων και θυσιών επιτέλεσιν του αιωνίου άργου πάντων των ανδρών του πνεύματος και της καρδίας, - απεφασίσαμεν την έκδοσιν του «Νέου Φωτός», εφημερίδος αρχών υποσχουμένων την λύσιν του κοινωνικού ζητήματος, όπερ απειλεί να μεταβάλη εις θρύμματα και παιπάλην παν ό,τι μέχρι τούδε απετέλεσεν η ανθρωπότης εν τε τη τέχνη και επιστήμη και επαναβυθίση τον άνθρωπον εις

την άβυσσον του σκότους και της δουλείας εξ ής μόλις σήμερον κατώρθωσε μετά αιωνίους μόχθους και αγώνας ν' αναχθή μέχρι της επιφανείας, εάν δε τύχη πεφωτισμένης διευθύνσεως, ή, όπερ ορθώτερον και επιστημονικώτερον να κρατήση τον ανθρώπινο κόσμον εις μακράν σεισμικήν περίοδον, περίοδον πολέμων στάσεων και επαναστάσεων, περίοδον δοκιμασίας, καθ' ήν όμως δε είναι δυνατόν δυνάμει του νόμου της Προόδου, ίνα ζυμωθεί όλη η ανθρωπίνη μάζα με την νέαν αλήθειαν, με το νέον φως, και μορφωθή εις νέον όλως κόσμον, αγάπης, αλληλεγγύης και αρμονίας.

Δεν αγνοούμεν ότι το έργον όπερ αναλαμβάνομεν είνε μέγα και βαρύ. Αλλ' έχοντες πεποίθησιν επί τον ζέοντα προς το ημέτερον ιδεώδες ζήλον μας και επί την γενναίαν συνδρομήν παντός φλεγομένου υπό του έρωτος προς την Γνώσιν, την Αλήθειαν, το Δίκαιον και το Καλόν, προχωρούμεν μετά θάρρους και αποφασιστικότητος προς το έργον, ουδόλως ανησυχούντες δια το γλίσχρον των υλικών μέσων άπερ διαθέτωμεν και το ασθενές των ημετέρων δυνάμεων. Είς είνε ο πόθος μας, μία η φιλοδοξία μας, εν το ιδεώδες μας. Η επιτέλεσις του καθήκοντος προς τους ομοίους μας, η ικανοποίησις των επιταγών της ημετέρας συνειδήσεως. Ουδενός κόπου και θυσίας θέλομεν φεισθεί, όπως η αποστολή ήν ετάξαμεν εις εαυτούς έλθη εις αίσιον πέρας.

Το σύμβολόν μας είνε Φως και Πέλεκυς. Πέλεκυς κατά παντός ό,τι υπάρχει σαπρόν και νοσηρόν. Φως δε ζωογόνων πανταχού, ίνα πάντες ζωογονηθώμεν και βαδίσωμεν ευθύς προς το τέρμα, όπερ αρμόζει εις όντα λογικά και ευγενή. Το φως δε γεννά η ελευθέρα συζήτησις.

Δια τούτο εν ταις στήλαις της εφημερίδος θέλομεν καταχωρεί πάσα ιδέαν κοινωνιολογικήν οιασδήποτε σχολής, είτε ως βάσιν την ύπαρξιν του Υπερτάτου Όντος έχουσαν, είτε την ανυπαρξίαν τοιούτου, ίνα οι ημέτεροι αναγνώσται δύνανται ελευθέρως να εκλέγωσι το αληθές και ασπάζωνται αυτό. «Η αλήθεια ελευθερώσι ημάς». Αλλ' όπως αυτή ευρεθή ή αποδειχθεί, ανάγκη να ζητηθή. Όπως δε ζητηθή, ανάγκη να μην ώμεν κατειλημμένοι εκ των προτέρων εναντίον αυτής, να έχωμεν την δύναμιν όπως ερευνώμεν και τας ως βεβηλοτέρας ακόμας θεωρουμένας ιδέας, βέβαιαιοι όντες ότι εάν ημείς κατέχωμεν την Αλήθειαν, ουδόλως θέλομεν βλαβή, τουναντίον θέλομεν αρουσθή νέα επιχειρήματα, νέας δυνάμεις, εάν δε πλανώμεθα, θέλομεν απαλλαγή από την δουλείαν των προλήψεων και δεισεδαιμονιών, και θέλομεν εύρει νέαν ζωήν, τη τελείαν ζωήν της γνώσεως, διότι εν τη τελεία γνώσει η τελεία ζωή.

B. Θεοδωρίδης

ΜΙΑ ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ

Εις απάντησιν εκείνων οίτινες σώνει και καλά θέλουν να παραστήσουν τον λαόν ως ένα θηρίον το οποίον ζη διά της αδικίας και της τυραννίας επομένως ως ανάξιον να αυτοκυβερνηθεί, θα κάμω την εξής σύγκρισιν.

Μίαν ημέραν ο ήρως της Σαλαμίνοσ Θενμιστοκλής παρουσιάσθη εις τον λαόν και είπε· εσκέφθην ένα σχέδιον το

οποίον εάν εκτελεσθή θα κάμη την πόλιν των Αθηνών θαλασσοκράτειραν· η εκτέλεσις του σχεδίου όμως πρέπει να γείνη μυστικά, δηλαδή να μη ανακοινωθεί εις τον λαόν. Η εκκλησία, δηλαδή η συνάθροισις του λαού, διώρισε τοτε τον δίκαιον Αριστείδην να εξετάση το σχέδιον. –Και ο διορισμός τοιούτου ανθρώπου είνε αρκετά διδακτικός. Επανελθών ο Αριστείδης είπεν εις τον δήμον ότι «τίποτε δεν υπάρχει ωφελιμότερον από την πρότασιν του Θεμιστοκλέους, αλλά και τίποτε αδικώτερον.» Ο λαός των Αθηνών τότε απέρριψε την πρότασιν, η οποία συνίστατο εις το καύσιμο όλων των συμμαχικών στόλων των συνηθροισμένων έμπροσθεν της πόλεως πλήν του στολου των Αθηνών.

Πρό 91 ετών (μεταξύ της 1^{ης} και 2ας Σεπτεμβρίου 1807) παρουσιάσθη ομοία περίστασις, αλλά την φοράν ταύτην η πρότασις δεν γίνεται προς τον λαόν, αλλά εις την συνταγματικήν κυβέρνησιν της Αγγλίας. Ο λαμπρός στόλος της Δανίας ενούμενος με τα συντρίμματα του Γαλλικού θα ηδύνατο ν' αποβή επικίνδυνος εις την Αγγλίαν, καταστρεφόμενος όμως, θα εξησφάλιζε εις την δύναμιν αυτήν την θαλασσοκρατίαν. Το υπουργεΐον συσκέπτεται και εις τον δέκατον έννατον αιώνα, εν τω μέσω της ειρήνης, και παρά το ανθρώπινον δίκαιον η πρωτεύουσα της Δανίας Κοπεγχάγη βομβαρδίζεται, και ο στόλος της καΐεται ή αιχμαλωτίζεται!

Μ. Ριπτιγγάουζεν

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Εις τας 22 π. μηνός εις τον Πειραιά οι εργάται του χυτηρίου του εργοστασίου Τζών και Βάρβουρ έκαμαν απεργίαν, ζητούντες δια να επαναλάβωσι τας εργασίας των.

1^{ov} Καλήν συμπεριφοράν προς τους τεχνίτας εκ μέρους των εργοδηγών και των αποθηκαρίων.

2^{ov} Αύξησιν ημερομισθίου εργατών και διορισμόν ενός μόνου εργοδηγού εν τω χυτηρίω, αντί των τριών τοιούτων, οίτινες επιφέρουν σύγχυσιν εις την εκτέλεσιν της εργασίας.

3^{ov} Περιορισμόν των εργατών εις μόνην την εργασίαν των

4^{ov} Πληρωμήν ημερομισθίων απεργίας.

Και 5^{ov} να μη καυταγγελθή ουδείς των εργατών ως πτωχάιτιος και τιμωρηθή.

Εάν κρίνωμεν από την πρώτην απαίτησιν των εργατών δια της οποίας ζητούν καλήν συμπεριφοράν, και από την τρίτην δια της οποίας ζητούν περιορισμόν των εργατών εις μόνην την εργασίαν των, καταλαβαίνουμε τι περιποίησιν κάμνουν εκεί μέσα εις τους κακόμοιρους εργάτας. Δεν φθάνει που τους έχουν να δουλεύουν νύκτα μέρα διά ένα κομμάτι ψωμί, δια να κτίζουν αυτοί ανάκτορα και να γλεντούν διαφθείροντες και διαφθειρόμενοι, αλλά τους μεταχειρίζονται ακόμη σαν σκυλιά υβρίζοντες αυτούς και υποχρεώνοντες να κάνουν και άλλαις εκτός της εργασίας των δουλιαίς.

Και όλα αυτά δεν τα παθαίνουν τόσο από τον εργοστασιάρχη –ούτοι ξέρουν να κάνουν την δουλειά τους χωρίς να φαίνονται- όσον από τους εργοδηγούς και από τον αποθηκάριον, οι οποίοι δια να κολακεύουν το αφεντικό τους, και να κάνουν να φαίνεται αναγκαία η υπηρεσία των, ζητούν να βγάλουν από την μύγα ξύγκι εις βάρος των εργατών.

Όσον ευχαριστούμεθα δια την απεργίαν, διότι δι' αυτής αποδεικνύεται ότι οι εργάται ήρχισαν να εννοούν ότι τους κλέπτουν και να λαβαίνουν συναίσθησιν της ανθρώπινης αξιοπρεπείας των, άλλο τόσο λυπούμεθα διότι δεν ηκολούθησαν τους εργάτας του χυτηρίου εις την απεργίαν και οι άλλοι εργάται του εργοστασίου, αλλ' έμειναν πιστοί στην σκλαβιά τους, ώσαν οι τεχνίται του χυτηρίου να μη ήνε συνάδελφοι των και ομοιοπαθείς των, και ώσαν αύριον να μη ήνε δυνατόν να έλθουν και αυτοί εις την ανάγκην να απεργήσουν και να λάβουν ανάγκην της συνδρομής των τεχνιτών του χυτηρίου.

Αλλ' ό,τι παρέλειψαν να κάμουν οι λοιποί εργάται του εργοστασίου Τζών, το έκαμαν οι τεχνίται των χυτηρίων όλων των εργοστασίων Πειραιώς, εις τα οποία κατέφυγεν ο Τζών, αρνηθέντες να εργασθώσι, με την απαιλήν να απεργήσουν και αυτοί, εάν επέμενον οι εργοστασιάρχαι των.

Μετά την τοιαύτην στάσιν των εργατών των άλλων εργοστασίων ο Τζών ήρχισε να ενδίδη και ούτω η απεργία πιστεύομεν ότι θα λήξη ταχέως.

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΚΑΘΕΚΛΟΠΙΩΝ

Τοιοιτοτρόπως ωνόμασαν την διαμαρτύρησιν των εν Αθήναις εργοστασιαρχών και των 300 περίπου καθεκκλοποιών εργατών οι εν Αθήναις δημοσιογράφοι κατά του μέτρου, το οποίον έλαβεν η Κτυβληρνησις να εκμισθώση είς τον κεφαλαιούχον Γεωργιάδην την εργασίαν των φυλακισμένων. – Παρόμοιαι διαμαρτυρήσεις έγειναν και εκ μέρους των εν Πάτραις και Βόλω καθεκκλοποιών. –Ότι οι εργάται κινούνται βεβαίως μας ευχαριστεί, έστω και εάν συμμαχούν μετά των εργοστασιαρχών κατά άλλου μεγαλειτέρου τοιούτου, όστις ζητεί να καταβροχθήση τους πάντας και κατά του Κράτους, η της Ψωροκώσταινας, όπως χαρακτηριστικώς καλεί την Κυβ'ρνησιν ο εργατικός λαός, η οποία αφού έγδυσε εξηυτέλισε και επώλησεν εις τους Ευρωπαίους εβραίους κεφαλαιούχους τους ελευθέρους Έλληνας, τώρα της ήλθε η όρεξις να παίξη και το πρόσωπον του δουλεμπόρου, πωλούσα την εργασίαν των φυλακισμένων εις ένα κεφαλαιούχον, υπό το πρόσχημα της πατρικής υπέρ των φυλακισμένων μερίμνης αυτής.

Διά της τοιαύτης δράσεως οι εργάται συνειθίζουν ο'λίγον κατ' ολίγον να λαμβάνουν συνείδησιν της δυνάμεώς των, να μανθάνουν να σκέπτωτα πέ'ρι των συμφερλόντων της τάξεως των και να αισθάνονται την ανάγκην των γνώσεων, όπως δι' αυτών δύνανται να επιδιώξωσι την απολύτωσίν των από τους άνυχας του κεφαλαιούχου και του Κράτους, των δύο αυτών ορνέων τα οποία ροφώσι όλους τους ιδρώτας των και τους κρατούν εις την δυστιχίαν, την αθλιότητα και απελπισίαν.

Η απεργία αυτή έληξεν, η μάλλον οι εργάται καθησύχασαν, υποσχεθείσης της Κυβερνήσεως ότι εις τας φυλακάς θα κατασκευάζωνται μόνον αι καθέκλαι της Βενετίας, αι οποίαι δεν κατασκευάζοντο μέχρι τούδε εις τας Αθήνας.

Κατά τα φύλλα της 29^{ης} ο Γεωργιάδης συνεφώνησε με 15 Ιταλικάς οικογενείας αι οποίαι έρχονται μετά τινας ημέρας εξ Ιταλίας.

Οι εργάται ούτοι συνεφώνησαν δια μίαν πενταετίαν, και τοιουτοτρόπως αποκλείονται οι Έλληνες εργάται, οι οποίοι προσκληθέντες υπό του Γεωργιάδου ηρνήθησαν να εργασθώσι.

Υπάρχουν φόβοι μήπως συμβούν σκηναί μεταξύ Ελλήνων και Ιταλών εργατών.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΓΑΛΛΙΑ

Εις το Παρίσι επειδή γίνονται πολλά έργα δια την Έκθεσιν που θα γείνη το 1900 εμεξεύθησαν πολλοί εργάται. Οι εγρολάβοι ηθέλησαν να εκμεταλλευτούν την περίστασιν και κατέβασαν το ημεροδούλι εις 50 λεπτά δια τους σκαφτιάδες και 65 διά τους μιναδόρους, δηλαδή κάτω από την τερίφα που υπάρχει εκεί, δια να μη πέφτει το ημεροδούλι ξκάτω από 60 λεπ. Δια τους σκαφτιάδες και 75 λεπ. Δια τους μιναδόρους και πηγαδάδες. Δια

ΝΗΣΟΙ ΧΑΒΑ-Ι

«Το κοινωνικόν ζήτημα άρχισε δειλά δειλά να τίθεται εν Ελλάδι επί τάπητος. Μέχρι πρότινος και πολιτευόμενοι και τύπος και οικοκυραίοι και φτωχολογιά μόνο περί του πολιτικού ζητήματος ησχολούντο, μόνον περί της επιρροής εκάστου κόμματος και της διανομής των λαφύρων της εξουσίας εβασάνιζαν τον νουν. Οι πάντες σχεδόν είχαν θεωρήσει το Κουβέρνο ως μίαν οικονομικήν κολυμβήθραν του Σιλβάμ, εις ην όστις επρόφθανε να βουτήση θα εγένετο οικονομικώς υγιής...

...Το ζήτημα της υπερπαραγωγής, το ζήτημα της αυξήσεως των ημερομισθίων και τα παρεπόμενα τούτων, διαμαρτυρίαι, αρνήσεις πληρωμών φόρων και χρεών προς τους δανειστάς, στάσεις μικραί και απεργίαι ήρχισαν σιγά σιγά να προβάλλουν την απειλητικήν των μορφήν, ως τόσα μελανά σημεία επί του κοινωνικού ορίζοντος, απειλούντα καταιγίδα κοινωνικών γεγονότων. Η εποχή του γιαταγανιού και της φουστανέλας παρήλθεν. Ήλθεν η εποχή της μεγάλης εθνικής ιδέας και ήλθεν η εποχή της αποκαταστάσεως του ανθρωπίνου γένους ολοκλήρου. Παρήλθε η εποχή των σπαθοφόρων και γραφιδοφόρων κηφήνων. Ήλθεν ή μάλλον ανατέλει η εποχή των εργατικών μελισσών. Ο κόσμος δεν συγκινείται σήμερα από πολεμοχαρείς μάχας κατακτητών, αλλ' από την ευγενή φωνήν του εργάτου ζητούντος τα δίκαιά του, αλλ' από την αγίαν και ιεράν διαμαρτύρησιν των

ανδρών της ελευθερίας και της αλληλεγγύης εναντίον της αισχροάς και ανάνδρου τυραννίας του Κράτους».

«ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΙ ΜΕ ΑΛΛΗΛΟΒΟΗΘΕΙΑΝ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΑΝ.

Μετά χαράς παρατηρούμεν, ότι οσημέραι αρτιούνται αι τάξεις εκείνων, οίτινες είχαν σχηματίσει την ψευδή ιδέαν, ότι η ιδέα ημών εσήμαινε μοιρασιά των περιουσιών του ενός και του άλλου. Ο Έλλην δεν είνε κουτός, δύναται να εννοήση - το αντελήφθην εξ ιδίας πείρας - τας μάλλον πολυπλόκους, και τας μάλλον υψηλάς ιδέας. Εν τη ιδέα του σοσιαλισμού εννοεί καλώς ότι έγκειται η εξασφάλις της ευημερίας αυτού και της ελευθερίας. Η πεποίθησις αυτού επί της ιδιοκτησίας εκλονίσθη πλέον, διότι επείσθη εκ πείρας, ότι ο θεσμός ούτος χρησιμεύει εις αυτόν ως σταυρός επί του οποίου καθηλωμένος χέει αίμα και ιδρώτα προς όφελος του Κράτους και του Κεφαλαίου, αυτός δε παραμένει ελεεινός ως και πρότερον. Η έξις είναι δευτέρα φύσις. Ο χωρικός έχων την ανάγκην του κεφαλαιούχου, ίνα δανεισθή χρήμα, του εκάθισε ή μάλλον του εσφηνώθη στο μυαλό του η ιδέα, ότι ο κεφαλαιούχος είνε αιώνιος και ότι χωρίς αυτόν θα χαθή ο σκόμος. Σήμερον εννοεί, ότι ο κεφαλαιούχος είνε κάτοχος μόνον των κεφαλαίων και ουδέν πλέον. Δύναται δε η κοινωνία, όταν κατέχη τα κεφάλαια να αναπληρώση και αντικαταστήση αυτόν χωρίς να έχη την πλεονεξίαν και την απανθρωπίαν του κεφαλαιούχου. Εννοεί τώρα ο χωρικός και ο εργάτης, ότι κεφάλαια δεν είνε το χρήμα, αλλά εκείνα τα οποία αποκτώμεν δι' αυτού. Το χρήμα είνε έν μέσον συναλλαγής, σκιά του κεφαλαίου και ουχί κεφάλαιον. Ο φτωχόκοσμος εννοεί, ότι χωρίς το χρήμα δύναται να ζήση η ανθρωπότης, χωρίς όμως τον εργάτην, με ούλα τα εκατομμύρια του κόσμου, δεν δύναται να ζήση ούτε μία ώρα. Σήμερον εννοεί, ότι τα κεφάλαια τα πραγματικά είνε η ζωή, αι μηχαναί, τα μεταλλεία, τα βιβλία, τα εργαλεία, δηλαδή παν ό,τι έκαμεν η φύσις και ο άνθρωπος προς χρήσιν του. Σαν το καλό λαγωνικό παίρνει μυρουδιά ο Λαός σήμερον, ότι εν Ευρώπη και Αμερική γίνεται μια εργασία μεγάλη των εκατομμυρίων των εργατών και των φίλων αυτών, ίνα τα κεφάλαια γίνουν, από ατομικά, από ιδιόκτητα,

κοινωνικά, δηλαδή σοσιαλιστικά, κομμουνιστικά, κολλεκτιβιστικά, ούλες αυτές οι λέξεις σημαίνουν ένα και το αυτό πράγμα, ότι τα κεφάλαια θα ανήκουν εις ούλο τον κόσμο. Καθένας δηλαδή θα δύναται να χρησιμοποιήση την γην, τας μηχανάς κ.τ.λ. χωρίς να πληρώση ούτε φόρους εις το Κράτος, ούτε τόκους εις κεφαλαιούχους, ούτε να πάη να συμβασθή εις κανένα νοικοκύρη ως μισθωτός, ούτε να γυρέψη από εδώ και από εκεί να εύρη δουλειά εις κανέν εργοστάσιο. Καταλαβαίνει πολύ καλά, ότι ούλαις αιταίς τις δουλειές θα τις κάμη μόνος του και δεν θα τις περιμένη ούτε από αρχηγούς ούτε από το Κράτος, διότι αρκετά τους εδοκίμασε και αυτούς και αυτό, και αισθάνεται, πως πολύ ακριβά του κόστισαν. Όταν ακούη δια σοσιαλισμό ο χωρικός και ο εργάτης αισθάνεται, ότι θα εργάζεται σαν αδελφός με τους άλλους ανθρώπους εις τους αγρούς και εις τα εργοστάσια χωρίς να έχη άλλον τσεκούρι του κεφαλιού του και χωρίς να είναι μίζερος, να ξεσυνερίζεται αν άλλος εργασθή δύο ώρες ή άλλος δύο και μισή. Όταν τα ακούη αυτά τα θεωρεί παλαβομάραις και δεν ανέχεται να του ομιλή περί Κράτους ή εξουσίας, η οποία θα τον επιτηρή και θα τον διευθύνη. Εννοεί, όταν πεινάη οφείλει να πάη να εργασθεί χωρίς να έχη κανέναν πάνω από το κεφάλι του. Πολύ καλά εννοεί, ότι ο κόσμος θα αποτελεί συνεταιρισμούς, συντεχνίας μεγάλας με αλληλοβοήθειαν και ελευθερίαν και ευτυχίαν. Καταλαβαίνει ότι οι εύποροι είναι παράσιτα, κηφήνες και δεν θα υπάρχουν στη μέλλουσαν κοινωνίαν. Και θεωρεί γελοίον εκείνον που του λέγει ότι θα πάρη στο χέρι του μια οκά σιτάρι για να πάη στον έμπορο να πάρη άλλο πράγμα που του χρειάζεται. Καταλαβαίνει, ότι ζωή δεν θα πει σκλαβιά αλλά καλοπέρασι, συναναστροφή, μάθησις κ.τ.λ. και πείθεται τώρα με της μηχαναίς που η εργασία γίνεται τόσω εύκολα, ότι θέλωμεν και δεν θέλωμεν θα γείνουμεν σοσιαλισταί, δηλαδή συγκύρισι των κεφαλαίων, διότι αι μηχαναί δεν δουλεύουν με ολίγους ανθρώπους, αλλά με πολλούς, και επειδή οι εργάται βλέπουν πώς αυτοί κατασκευάζουν τα πάντα και ότι αι μηχαναί είνε έργον των χειρών των δεν θα αφήσουν άλλους να μένουν κύριοι αυτών. Και έτσι το βλέπουν πολύ φυσικό να εργάζωνται όλοι και να ευτυχούν όλοι και να αισθάνονται, ότι εγγίζει η μεγάλη αυτή ημέρα, διότι σήμερον η πρόοδος με τη συγκοινωνία των σιδηροδρόμων, των τηλεγράφων με τας εφημερίδας και τα βιβλία γίνεται πολύ γρήγορα και αν άλλο τε ήθελε αιώνας σήμερον χρειάζεται ολίγα έτη...».

Ο Αναρχικός Όμιλος Πύργου πίστευε στην αναγκαιότητα της άμεσης επαναστατικής δράσης για την ανατροπή του κράτους. Δεν πίστευε στην πάλη για μεταρρυθμίσεις και αρνιόταν επίμονα τον πολιτικό αγώνα και τις επιλογές ανάμεσα σε κόμματα και πολιτικά συστήματα. Στο τεύχος 17 (31 Νοεμβρίου 1898), υποστηρίχθηκε ανάμεσα στα άλλα: *"Όχι δεν ψηφίζομεν. Η Βουλή δεν είναι δι' ημάς, ούτε οι νόμοι, ούτε τα συντάγματα, ούτε οι στρατοί, ούτε αι αστυνομίαι, ούτε η χωροφυλακή, ούτε τίποτε εξ όσων αποτελούν το παρόν τυραννικόν καθεστώς, αλλ' δι' εκείνους που μας κλέπτουν, μας τυραννούν, μας ποτίζουν καθημερινώς δηλητήριον..."*. Στις Ένα ακόμα άρθρο του Βασίλη Θεοδωρίδη, με τίτλο «Ερρέτω απειράκις ο πολιτισμός», στο τεύχος 20 (7 Μαρτίου 1988):

«Κάτω ο πολιτισμός! Κραυγάζουν οι φυσιοκράται δια του στόματος του Ερρίκου Ζισλύ, και η κραυγή των αντηχεί ηδέως εις τα ώτα μου και η κεφαλή μου κάτω νεύει σιωπηρώς επιδοκιμάζουσα του πολιτισμού την καταδίκην! Πώς! Κάτω ο πολιτισμός; Κάτω τόσοι αγώνες της ανθρωπότητας, τόσοι κατακτήσεις, τόση πρόοδος; Πώς! Να επανέλθη πάλιν ο άνθρωπος εις τα δάση, να κατοικήση πάλιν εις τα σπήλαια, ν' αποβάλη το ένδυμα και να τρέφηται δια των αγρίων καρπών της φύσεως; Πώς! Ο άνθρωπος ο κύριος της φύσεως, να εγκαταλείψη τον θρόνον του, όν δια τόσων θυσιών εδραίωσε και ν' αυτομολήση εις τον εχθρόν ανομολογών την αδυναμίαν του να καρπωθή τόσων αιώνων μόχθους του; Πώς! Δεν είναι τούτο παραφροσύνη; Και ετόλμησε να προφέρη τοιαύτην βλασφημίαν ανήρ ζων εν τω κέντρω του πολιτισμού, και δυνάμενος να εκτιμήση όλον το μεγαλείον της δυναμεώς του; Ναι, απαντώμεν. Κάτω ο πολιτισμός! Κάτω δηλαδή η υποκρισία, η εκμετάλλευσις του ανθρώπου παρά του ανθρώπου, η τυραννία του ανθρώπου παρά του ανθρώπου, κάτω η τερατώδης αυτή κατάστασις καθ' ήν χιλιάδες ανθρώπων καθ' εκάστην αποθνήσκουσιν εξ ασιτίας και του ψύχους, καθ' όν χρόνον οι παραγωγείς του άρτου, των υφασμάτων και των λοιπών χρειωδών του βίου λιμώττουσιν ακριβώς ένεκεν της πληθώρας της παραγωγής, και της συσσωρεύσεως τούτων εν υπεραφθονία, εις τας αγοράς της καταναλώσεως. Ενί λόγω κάτω η βάσανος του Ταντάλου και ...Ζήτω η Φύσις! Ναι! Εάν πρόκηται να εξακολουθήση η αισχρά και κακούργος αύτη τάξις των

πραγμάτων της τυραννίας, του ψεύδους, της πορνείας, του αλκοολισμού, της φθίσεως, της συφιλίδος, του εκνευρισμού, της παρανοίας, των φόνων, των στάσεων, των επαναστάσεων, των πολέμων, του ελεεινού αυτού τέλους και αιωνίου αλληλοφαγώματος και αλληλοεξευτελισμού, και είνε ανέφικτος η βασιλεία της αναρχικής αλληλεγγύης, ας υπάγη μυριάκις ες κόρακας ο πολιτισμός! Δεν θέλομεν ούτε σιδηροδρόμους, ούτε τηλεγράφους, ούτε τηλέφωνα, ούτε φωνόγραφα, ούτε ανάκτορα, ούτε τάπητας, ούτε ολοσηρικά, ούτε εριούχα, ούτε υποδήματα, ούτε χρυσόν, ούτε άργυρον, ούτε χάλυβα, ούτε τίποτε, τίποτε τεχνητόν! Αλλά τα πάντα είναι φυσικά. Ναι! Ας επανέλθωμεν εις την φύσιν! Ας επανέλθωμεν εις την πτωχήν μητέρα μας φύσιν! Παρ' αυτή βεβαίως δεν θα εύρωμεν ούτε ασιατικήν, ούτε ευρωπαϊκήν κουζίναν, δεν θα τύχωμεν δουλικής υπηρεσίας, δεν θα ενδυθώμεν μαλακά ιμάτια και τρίζοντας στοισμούς, δεν θα ηδύνωμεν τον ουρανίσκον μας με αρωματώδη σίκερα, και δεν θα ατονήσωμεν εις την χλιαράν της παστάδος ηδυπάθεια. Αλλά θα εύρωμεν την λιτήν, την υγιηνήν και την μόνην αρμόζουσαν εις τον οργανισμόν του ανθρώπου τροφήν των καρπών, θα περιβληθώμεν τα βαρέα των ζώων δέρματα, θα πίνωμεν τα διαυγή των πηγών νάματα και θα εισπνέωμεν δια των ευρέων στέρνων μας τον υγιή και αρωματώδη των δασών και των βουνών αέρα. Παρά τη φύσει δεν θα διατρέχωμεν τας εκτάσεις δια των ατμήρων αμαξοστοιχιών, και τους ωκεανούς δια των κολοσσιαίων ατμοπλοίων, δεν θα τρέφωμεν παχειάς και πλαδαράς σάρκας, δεν θα καυχώμεθα γελοίως ότι η γυνή, το έτερον εγώ μας, είνε σύζυγός μας, δηλαδή δούλη μας, κτήμα μας, δεν θα συντηρώμεν προγάστορας αιδεσιμοτάτους, πανιερωτάτους, αγιωτάτους και παναγιωτάτους, αλλά θα είμεθα ελαφροί ως δορκάδες, ρωμαλέοι ως ταύροι, γενναίοι και υπερήφανοι ως λέοντες, ελεύθεροι ως αετοί, προ πάντων ελεύθεροι, ελεύθεροι! Α! ναι. Κάτω η τυραννική αυτή κοινωνία των προλήψεων, των δεισιδαιμονιών, των πιέσεων, των ανεκπλήρωτων πόθων, του άώρου γήρατος, του μαρασμού, των στεναγμών και των θρήνων, και ζήτη η ελευθερία της φύσεως! Εν αυτή δυνατόν να καλυφθή τις υπό των χιόνων και ν' αποψυγή, αλλά δεν θ' αποθνήσκη εις το πεζοδρόμιον υπό τα παράθυρα των ανακτόρων οργιαζόντων κηφήνων. Δυνατόν να πέση εκ βράχου τινος και να θράυση τον πόδα του ή τας χείρας του και να μην υπάρχει ο χειρουργός

